

ნ.ს. ჯ. ლომუაძე

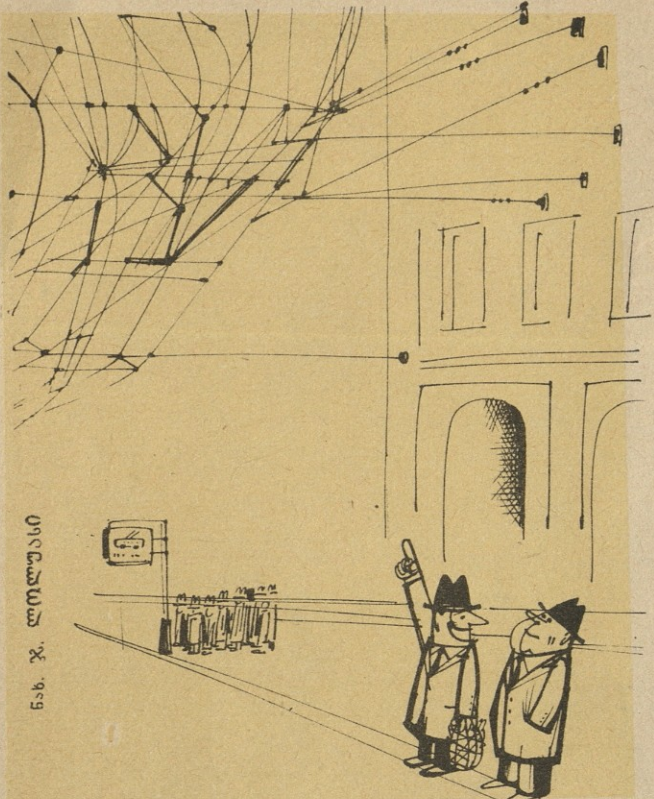
№ 9 (1259) თბილისი, მაისი 1967

სიხნუ

გამოცემის 44-ე წელი ფასი 20 კაპ.

— გაუზვი ხელი სხვებს!
— ჯერ უნდა გაუზვი!

გაუაღა მომღერალზე

ნ.ს. ლოლუასი

— რატომ გაჩერებამთან არ ელოდები ტრო-
ლეიბუსს?!
— ამ სკობია, გიგამელები ყოველთვის ამ უპარ-
ღება!

ჩამოდი, მამი, ჩამოდი!

(ახალი ვარიანტი)
ჩამოდი, მამი, ჩამოდი,
ნეტავ, რად დაიგვიანე?
რად დაარღვიე გრაფიკი,
დღემდე რა ტოჩნად იარე.

ვინ იცის, იქნებ მოგწვინდა
აქ სიარული ცხრა წელი.
არ შემარცხვინო, შე კაცო,
პატარა კიდევ გასძელი!

საამაუო გაქვს, მამილო,
შენ რომ ხარ ჩემი გამზრდელი,
ლაღობის წყლებთან, ვინ დათვლის,
ბრძოლა გადამხდა რამდენი!..

ეჰ, რამდენ ბრძოლას გადავური
სანაპიროზე, ვერაზე...
საქმეებს ჩემსას საგმიროს
კარგი მწერალიც ვერ აღწერს.

გუშინაც ვიღაც ბედოვლათს,
(ჩემს ძმაცაცებს რომ უჩივის)
გადავუჭრელე თავ-პირი,
ვით შენი ჭრელი ხურჭინი.

ჰოდა, შენც უნდა გესმოდეს
ჩემი ფიქრი და მიზანი.
არა გრცხვინია, შე კაცო,
ფულს თვეში ერთხელ მიგზავნი?!
შენ ჭერ არც იცნობ ჩემს ნაშას,
ერთი უბრალო წიწკია:
ისიც არაფრად არ მაგდებს,
ფულები თუ არ მიწყვია...

სანამ სტუდენტი ვიყავი,
მანამდე ხშირად მნახავდი,
ახლა დიპლომი მეყოფა,
ერთი უბრალო ქაღალდი?!
ჩამოდი, მამი, ჩამოდი,
კიდევ ნუ დაიგვიანებ,
არ დაარღვიო გრაფიკი,
ვით უწინ, ტოჩნად იარე!

პირს, დღესდღეობით, დიდი პა-
ტივით რომ არ იხსენიებენ, ეს მისი
საზარელი ყროყინის ბრალია. ახლა
არავის სჯერა, რომ თანამედროვე
ვირების წინაპარს შესანიშნავი ლი-
რიური ტენორი ჰქონდა. მიიბრუნდა
ხოლმე ტურა იმ ხმანარნარი ვირის
წინაპართან და ეტყოდა: „ბატონო
ვირო! დღეს დათუნისა დღეობაა და
უნდა წამობრძანდეთო“.

„დღეს რა დღეაო“, იკითხავდა
ვირი.

„ხუთშაბათია, ბატონოო“.

„კაი, აბა, წამოვალო“.

ვირი თავლაში გაივლიდა, ჩლიქებს
გაიკრიალებდა და დათუნისთან წა-
ვიდოდა. ბუნავთან მივიდოდა თუ
არა, უკანა ფეხებზე დადგებოდა, წინა
ფეხებს გულზე გადაიჭდობდა, საი-
დანაც დიდი, მშვენიერი პეპელა მო-
ფრინდებოდა, ყელზე დააჯდებოდა
და ისე გახევდებოდა, ყველას ხელოვ-
ნური პეპელა-ჰალსტუხი ეგონა და
ამასობაში მომღერალი მშვენიერ გა-
ლობას იწყებდა.

სუნთქვამეგრული, განაზებული
მხეცები იცრემლებოდნენ, დაპალუპით
ეცემოდა დამჭანარ ფოთლებზე ცრემ-
ლები, მხოლოდ მგელი უფრთხილდე-
ბოდა ავტორიტეტს და თავს იკავებ-
და — ცრემლები კაიკაცობაში არ ჩა-
მომართვანო.

ვირი კი მღეროდა... იგი მღეროდა
თავის პირველ სიყვარულზე, მღერო-
და თავის თვალისდახამხამებაში გა-
ფრენულ ბავშვობაზე, მზიან დღეში
ჩრდილის სიტკბობაზე... მღეროდა
და დათუნია სულ მჯიღებს იბრაგუ-
ნებდა მკერდზე.

სიმღერას რომ დაამთავრებდა, „კი-
დევ, კიდევო“, გაისმოდა ყოველი
მხრიდან.

მერე ვირს სამ-ოთხ ყანწს დააღე-
ვნებდნენ და შელამებისას, როცა სა-
კმაოდ აგრილდებოდა, კეთილი ირემი
ყელსახვევს შემოახვევდა, არ გაცივ-
დესო.

ქვეყნად რა იმალება და ლომმაც
გაიგო, ვირს კარგი ხმა რომ ჰქონდა.
ერთი თავმოტვლეპილი ვეფხვი ჰყავ-
და ვეზირად, იმას ჰკითხა: „მოვაყვა-
ნინოო?“

„მოაყვანიეო“.

ერთ მშვენიერ დღეს თვით დათუ-
ნიამ მიიბრინა ვირთან და ენაგად-

მოგდებულმა ძლივს ამოღერდა:
„ლომ... ლომი გიბარებსო“.

„რათაო?“, გაინაზა ვირი.

„რათა და ვეზირად ენდომები,
შენმა თავის გახეთქამ, — უნდა იმ-
ღეროო“.

„დღეს რა დღეაო!“

„ოთხშაბათიო“.

„კაი, აბა, წამოვალო“.

თრთოლვით შეაღო კაბინეტის კა-
რი. საზეიმო იერი დაჰკრავდა იქაუ-
რობას — ლომი თავის მაგიდაზე წა-
მოწოლილიყო, ვეფხვს სხვა ვეფხვის
ტყავი გაეფინა იატაკზე და ზედ არ-
ხეინად იწვა.

„რა გქვია, ბიჭო, შენაო?“

„ვირი მქვია, ბატონოო“.

„ვისი შვილი ხარ, ბიჭო, შენაო?..“

„ვისი ვიქნები, ვირის შვილი ვა-
რო“.

„კაი, აბა, იმღერეო“.

ვირი ამღერდა... იგი ამღერდა თა-
ვის პირველ სიყ... მაგრამ ლომმა გა-
აწყვეტინა. „როგორ მოგწონს ჯერჯე-
რობითო“, ვეფხვს გაჰხედა.

„დიდი ვერაფერი შვილიაო“.

„რატომაო“.

„განცდა აკლიაო“.

„მიდი, აბა, განცდით იმღერეო“.

ვირი ამღერდა, როგორ შეერჭო
ერთხელ ფეხში ეკალი, განცდით ამ-
ღერდა, მაგრამ...

„რაა, ბიჭო, დღეს არაფერი მოგი-
ძოვიაო?“

ვირმა წარმოიდგინა, როგორ გა-
ლახავდა ლომი „განცდით რომ არ
ემღერა, და კაი ხმამალა შეჰყვირა.“

„ამას თითქოს არა უშავდა რაო,
მაგრამ უკეთესად შეგიძლიაო“, გაუ-
ღიმა ვეფხვმა, მაგრამ ვაი იმ გაღი-
მებას — კბილები გამოუჩნდა.

ვირმა წარმოიდგინა, როგორ ასრი-
შინდებოდა მისი ძვლები ამ კბილებ-
ში, ნამეტანი განცდა მოინდომა შეში-
ნებულმა და... ე, მაშინ იყო, პირვე-
ლად რომ დაიყოყინა.

„კაიო“, თავი დაუქნია ლომმა და
კარისკენ გაიხედა, „წადი ახლა და
იბალახეო“.

იმ მშვენიერი დღის შემდეგ სულ
ასე ყროყინებს ვირი, გინდაც არავინ
აძალბედეს. ასეა, ნამეტან განცდას
ერთხელ თუ აჰყვები, მერე ძნელია გა-
დაჩვევა.

შალვას ძმაპაცი.

საქართველო

ჩვენი მეზობელი პორფილე ქინძლაძე მსახიობია და ერთ წამყვან თეატრში მუშაობს. თქვენ იცით, რომ ყველა თეატრს დირექტორი ჰყავს, და იმ თეატრსაც, პორფილე რომ მოღვაწეობს, დირექტორი განაგებს.

პორფილეს თეატრალური ნიჭი და გაქანება მასობრივ სცენებში მონაწილეობით განისაზღვრებოდა. ალბათ, მეტს ვერც მიაღწევდა (როგორც ვიცი, დირექტორი არ წყალობდა) მისი საყვარელი ბებია რომ არ გარდაცვლილიყო. ზუსტად იმ დღეს თეატრის დირექტორსაც დაუბრახუნა მიქელ-გაბრიელმა კარებზე და ძვირფასი ბაბუა მოსტაცა.

პორფილემ დანიშნა პანაშვიდი, ჩადგა კარებში თავდახრილი, როგორც გულდათუთულ ჭირისუფალს ეკადრება და დაელოდა, აბა, ვინ მოვა თეატრიდან, ვინ დამაფასებსო. მოდიოდნენ მეზობლები, ნათესავები და სამძიმარს უცხადებდნენ დამწუხრებულ მსახიობს, თეატრიდან კი არავინ არ ჩანდა...

— მლიქვნელები!.. მლიქვნელები!.. — ჯავრობდა პორფილე, — აქაოდა, დირექტორიაო, ყველანი იქ წავიდნენ!.. ფუი, თქვენს ადამიანობას!.. დასაფლავების დღეს პორფილეს მოუხვეწრობა დაეტყო, ერთ ადგილზე ვერ ჩერდებოდა, ხან რას წაეტანებოდა უაზროდ და ხან რას, არ იცოდა რა გაეკეთებინა.

უცებ წარმოიდგინა, რომ თეატრის დირექტორმა მსახიობებს უხმო და ჰკითხა: პორფილე სად არის, რომ არ ჩანსო, მსახიობებმა უთხრეს, ბებია გარდაეცვალაო. თეატრის დირექტორი — საკვდურ ღრუბელივით მოიღუბა, კბილები გაასრტიალა და თქვა: — მამა, რატარცხონებულ ბაბუაჩემს გადავლტყავებულნი ბებიაშისი ამჯობინა? მერე უხმო მდივანს და უბრძანა: ბრძანება დაბეჭდე პორფილეს მოხსნის შესახებო.

შეშფოთდა პორფილე; მის ოცნებას დიდ მსახიობობაზე საპნის ბუშტივით გაქრობა ემუქრებოდა, მაგრამ მაინც ჰპოვა გამოსავალი. უცებ შეტორტმანდა, მერე დატრიალდა ჩიკორივით და წაიქცა. მაშინვე შემოეხვეინენ ახლობელ-ნათესავები და მოსულიერება დაუწყეს, მაგრამ არ უნდოდა პორფილეს მოსულიერება და არ მოსულიერდა... „სასწრაფო“ გამოიძახეს და პორფილე სირენის ხმის აკომპანიმენტით გააქანეს.

მერე რა მოხდა, არ ვიცი. ის კი ვიცი, რომ პორფილე დაესწრო თეატრის დირექტორის ბაბუას დაკარდალვას. როგორც ამბობენ, დირექტორი კმაყოფილი დარჩენილა პორფილეს „თამაშით“ და უთქვამს: დაფასდეს, როგორც ჯერ არს საქციელი მისით. მალე სიტყვას საქმეც მოჰყვა და ერთ თანამედროვე პიესაში, პორფილე: პირწავარდნილი მლიქვნელის როლის შესრულება დააკისრეს.

ზოთა ბარბარაშვილი.

ბუზთა

ჩაქარაქარა

ჩემი სახელია ბუზი. (ასე მეძახიან ოდითგანვე). ვცხოვრობ ამ ქვეყნად მას შემდეგ, რაც ადამიანი გაჩნდა.

ადვილად შევგებუე ადამიანს, მაგრამ ის ვერ შემიგუა და მანვე მწერთა ჯგუფს მიმაკუთვნა.

ჩემს წინააღმდეგ გაუგონარი მონატორი შეთხზეს: თითქოს მე ვიყო ყოველგვარი ავადმყოფობის — ტიფის, დეზინტერიისა და ჭირის გამავრცელებელი. „მოსპეთ ბუზი — ადამიანის მტერი!“ — გაჰყვიროდა დიდი და პატარა.

მართლაც შემოგვიტიეს. გამოუშვეს ბუზის მჭერები, მომწამლავი სიტხვები... რეპრესიებმა ჩვენს წინააღმდეგ ყოველგვარ ზომას გადაატარა. ვინ იცის, რამდენმა დაასრულა ნადრეგად სიცოცხლე ვერაგთა მიერ დაგებულ მახეთა წყალობით.

მაგრამ ჩვენ მაინც განვაგრძობდით არსებობას და მტრის ჯინაზე კიდევ უფრო გავმრავლდით. თუმცა სახლებიდან გამოგვაძევეს, სამაგიეროდ სანაგვე ყუთებში გადავბარგდით.

ასალ სამფლობელოებში ბედნიერად ვატარებდით სიცოცხლის დღეებს. გვეგონა, ეს ბედნიერება მყარი გამოდგებოდა, მაგრამ მოგტყუვდით. ბუზი მსჯელობდა და ადამიანი იცინოდაო, ნათქვამია. ამ ორი წლის წინათ ახალი უბედურება დაატყდა ბუზთა მოდგმას — სანაგვე ყუთები მოშალეს და ნაგვის გატანა მანქანებით დაიწყეს.

სასოწარკვეთილებაში ჩავვარდით. საბოლოოდ დაკვარვეთ ამ ქვეყნად არსებობისა და გამრავლების იმედი, რადგან კვერცხების დადებას და მათგან ბუზების გამოჩეკვას ერთი დღის განმავლობაში ვეღარ ვასწრებდით. ერთი სიტყვით, გვეგონა, ეს არის და ამოვწყდითო, მაგრამ ახლა, ღვთისა და დასუფთავების კანტორის ზოგიერთი მუშაკის წყალობით, მაინც განვაგრძობთ ბოგინს.

როგორ? მძლოლები, როგორც წესი, ნაგვის გატანის გრაფიკს არღვევენ. ხან დილით ჩამოვივლიან, ხან შუადღისას, ხან კი სულაც არ გამოჩნდებიან. ამის გამო მეუზოვეების მიერ დაგროვილი ნაგავი გორებად აღიმართება ხოლმე.

ქურდს რა უნდა და ბნელი ღამეო, ჩვენც ხელად მოვიკალათებთ ხოლმე ნაგავში და გვეწვეით უზრუნველ ცხოვრებას.

ერთი საიდუმლოებაც უნდა გაგანდოთ: ადამიანები ცოტა ძუნწები არიან. ვერ ხვდებიან, რომ ნაგვის დროული და სისტემატური გატანისათვის მძლოლებს ცოტაოდენი ფული უნდა ჩაუჯიბონ. ეს გარემოება კი წყალს ჩვენს წისქვილზე ასხამს.

ისე რომ, თვით ადამიანთა შორისაც შემორჩნენ ბუზთა მოდგმის დამცველნი და მეგობარნი.

ღმერთო, კეთილად ამყოფე ისინი! ჩვენ კი პირობას ვიძლევი, არასოდეს მივიღებთ მონაწილეობას ჭირის, დეზინტერიისა და სხვა დაავადებათა გავრცელებაში.

უზანბი ზარეპიძე.

— გაგიჟდი, კაცო?! ღამის დარაჯი ხარ და რომორ ნძინავს?!
— რომორ და გაწვალეგულად: საბანი ჩემთვის არაა და ბალეში!

მინიატურები

სასუბარი ზრდილობაზე

- დაუთმე, ბიჭო, ადგილი უფროსს!
- იჯექი, შვილო, იჯექი!
- არ გასწავლეს უფროსის პატივისცემა?!
- არაუშავს, დადლილია ბავშვი!
- გაუზრდელია ვიღაცისაა!
- სიტყვებს დაუკვირდი, მოქალაქე!
- დედამისი ვიყო, მოუყვანდი ჭკუაზე!
- დიდუ! ბავშვის გაზრდას არ მასწავლის?!

რედაქტორთან

- პირველად: მკვანცა!
- მეორედ: მოუშვიფებელია!
- მესამედ: მაჭარია!
- მეოთხედ: დადუღება აკლია!
- მეხუთედ: არც წყალია და არც ღვინო!
- მეექვსედ (მდივანი ქალი): რედაქტორი ღვინის ქარხნის დირექტორად გადაიყვანეს!

განო ცინცაძე

ჭიკვა რომ გასკდა, ვერ მოიფიქრებ...

ეროვნული
მედიის
სამსახური

პატივცემულ რედაქციის ლიტერატურულ განყოფილებაში!
„თანამედროვეობის თანახმად, როგორც პოეტი, ყველაფერს ვეხმარები. ახლა ვწერ ლექსს და ვეხმარები, ვაკეში რომ ტრამვაის ხაზები უნდა აიღონ. ნეტავ, სულაც არ აედოთ, რადგან ახლა არ ვიცი, პარალელური რითმებით დავწერო, როგორც ტრამვაის ხაზებია, თუ ჯვარედინი რითმებით, როგორც გზაჯვარედინები. გთხოვთ, გამომიყვანოთ ჩიხიდან“.

მევენახეობის საბჭოთა მუშაკების ღირებულება

„მეშუაობლი მეზღვურად. ვითომ ვლოთობდი და გამომაგდეს, მაგრამ არ ვეთანხმები, რაზედაც გირდგენთ საბუთებს. ამასთანავე, პროფესია რომ არ დამავიწყდეს, გთხოვთ მიმიღოთ ზღვა მოსავლის ოსტატად“.

შეპითხვა საღამოს გახეთის რედაქციას

„თქვენი გახეთის ერთ-ერთ სამგლოვიარო განცხადებაში ეწერა ჩემი სკოლის ამხანაგის გვარი, სახელი და მამის სახელი, აცხადებდა დედამისი, და დედის სახელიც ემთხვეოდა სინამდვილეს. ამას გარდა, ბინის მისამართი, საიდანაც ცხედარი უნდა გამოესვენებინათ, ზუსტად ჩემი ამხანაგისა იყო. ვიფიქრე და გულში მეცინებოდა: ჩემს ადგილზე რომ იყოთ, საოცრად გაგიკვირდებოდათ, ასე როგორ დაემთხვა ყველაფერი ერთმანეთს? გთხოვთ განმიმარტოთ, როგორ ხდება ცხოვრებაში ასეთი რამეები და დააკმაყოფილოთ ჩემი გაზრდილი ცნობისმოყვარეობა ბუნების იშვიათი მოვლენებისადმი“.

წერილი პოლიკლინიკის ღირებულებას

„წინის კითხვას ვაპირებდი, გავიკეთე სათვალე, მაგრამ ვერაფერი დავიხანხე, თავზარი დამეცა, ნუთუ, დავბრმავდი-მეთქი. მერე მივხვდი, რომ სათვალის გაკეთების მაგივრად, თურმე ქუდი დამიხურავს თავზე, და მეგონა, რომ სათვალე გავიკეთე, რაზედაც წინასწარ მადლობას მოგახსენებთ, რომ აღარავითარი დახმარება აღარ მჭირდება, რადგან ნორმალური ვყოფილვარ“.

პლასტიკური ძირუბრების კაბინებში შემოსული განცხადება

„თქვენდამი ნამკურნალოვ საავადმყოფოში გავიკეთე ცხვირის ოპერაცია. გავლამაზდი, მაგრამ შინ დაბრუნებისას, ქმარმა მკითხა, შენ ვინა ხარო? გაეთრიე აქედან! მერე ტირილი დავიწყო, სად დამეკარგა, სად გამიფრინდა ჩემი ცხვირგაბუშტული მარგუშაო და სახლიდან გამომაგდო. ახლა გთხოვთ დამაბრუნოთ პირველყოფილ მდგომარეობაში, რისთვისაც მზად ვარ ჯარიმა გადავიხადო მედიცინის ზარალის დასაფარავად“.

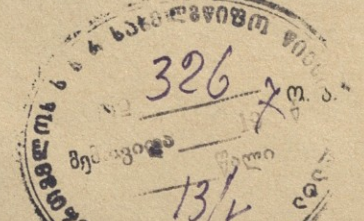
შეკრება ომება ალფაიქამ.

საგაზა თუ ვიჯა...

ქუჩაში ვილაც ხნიერი კაცი მოიჩქაროდა. უეცრად ჩემს წინ შეჩერდა და მკითხა, ყმაწვილო, რომელი საათიაო.
მე ქუჩის ელექტროსაათს ავხედე და ვუპასუხე, რვას ოცი წუთი აკლია-მეთქი.

- უეცრად გაცხარდა:
- როგორ გგონია, მე საათის ცნობა არ ვიციო?
 - როგორ გეკადრებათ-მეთქი...
 - უბრალოდ, ვერ დავინახე ქუჩის საათიო.
 - გასაგებია-მეთქი.
 - რა, დაგენანა საკუთარ საათზე დაგეხედაო? გაჩერდებოდა თუ რაო?
 - რა თქმა უნდა, არა-მეთქი.
 - უზრდელი ყოფილხარო.
 - გმადლობთ, არ ვიცოდი-მეთქი.
 - ცოტა — თავხედიცო.
 - რას ამბობთ-მეთქი.
 - შეიძლება — სულელიცო.
 - შეიძლება, მაგრამ რვას უკვე თხუთმეტი წუთი აკლია-მეთქი.
 - არა უშავს, კინო ზუსტად რვაზე იწყებაო, — და განაგრძო, — ჩვენ ასე არ ვიტყვოდით, როცა ახალგაზრდები ვიყავითო, ჩვენ ყოველთვისო...

...და ა. შ. კინოს დაწყებამდე კინალამ მეც ამიღო ბილეთი..

ნახ. ა. გიორგაძის

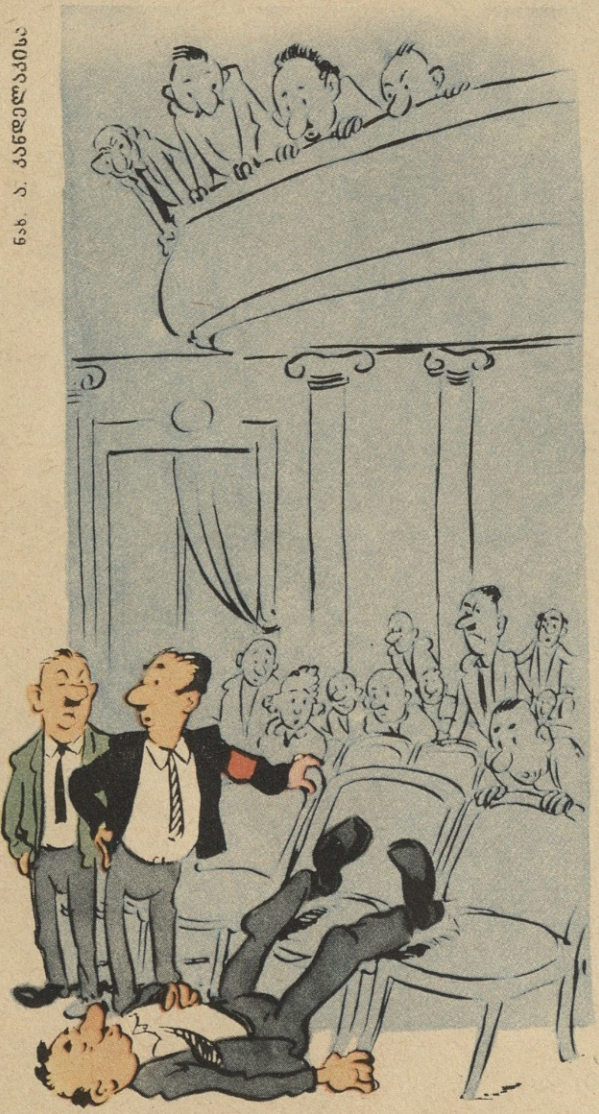

ჩაისუნთქეთ!

აგონისუნთქეთ!

ნახ. ა. კანდელაკის

— გატონო ღირებულო! იარუსიდან მთვრალი მაყურებელი ჩამოვარდა პარტერში და როგორ მოვიქცეთ?
— განსხვავება გადაახდებინეთ!

ნიანგი

საბჭოთაო
ბიულეტენი

ა. ავაქიმიოვი, ა. ბაბიჩევი. ავტორიტეტული ავტორიტეტები. მათზე შეიქმნა პოპულარული სიმღერა — „ლოთებო, ნეტაი თქვენა“ და ცეკვა — „მძღოლური“, რომლებიც დიდი წარმატებლობით სრულდება გზებზე და გზაჯვარედინებზე, აგრეთვე ავტონისპექტორთა ფართო აუდიტორიის წინაშე.

რამია ამ ნაწარმოებთა ასეთი დიდი წარმატებლობის მიზეზი?

...1966 წლის 6 თებერვალს ალკოპოლით „დაავადებული“ ა. ავაქიმიოვი მართავდა საკუთარ ავტომანქანას — „მოსკვირი-გრხ 99-89“. ავტონისპექტორთა „უაქიმეს“ ავაქიმოვს და ერთი წლით კურორტ „უპრა-ვოში“ გააგზავნეს. მოსწყინდა ავაქიმოვს ამდენი დასვენება, იმავე წლის 29 ნოემბერს გამოიპარა კურორტ „უპრა-ვოლი“, „უპრა-ვოლი“ ჩაჯდა საკუთარ „მოსკვირში“ და ავტონისპექტორთა „სპრავედლივად“ მოექცა — „უპრა-ვო“ „მოსკვირი“ საკომისიო მალაზიაში „გაუპრადალა“. ამის მომსწრე ავაქიმოვს „მას უწყდის დიან დის თვალები“, საყვარელ სიმამართან, გ. საათაშვილთან მივიდა, ქალიშვილი ხომ მომათხოვე, ახლა, ერთი საათით, შენი „ზაპოროჟეცი“ მათხოვეო, თხოვა.

გააგებული მიუჯდა ავაქიმოვი „ზაპოროჟეცი“ „გრხ 46-88“-ის საჭეს და სწორედ აქ ჩაისახა ცეკვა „მძღოლურის“ განუმეორებელი რიტმები: ა. ბაბიჩევი, ძმები ავაქიმოვისა, კაცი მთვრალი და ფიზიკურად მოთავებული, მართავდა გეოფიზიკური ექსპედიციის ავტომანქანა „გაზ-51 გრდ 87-75“-ს. გააჩერა იგი ავაქიმოვმა, ჯერ მიესალმა და მერე რუსთაველი შეასვენა:

„რა აქიმი დასნეულდეს,
რა ზომგინდასაქებარი,
მან სხვა უხმოს მკურნალი და
მაჯაშისა შემტყვებარი“.

თანაც აუხსნა: შენ მთვრალი ხარ, მე — ფხიზელი; შენი ავტომანქანა დიდია, ჩემი პატარა. შენ წაიყვანე ჩემი „ზაპოროჟეცი“, მე წაიყვანე შენს „გაზ 51“-ს და ავტონისპექტორებს გადავუჩინებოთ. შეთანხმდნენ და ჭადრაკის დედოფლებივით გაცვალეს ავტომანქანები. წინ, შეთანხმებისამებრ, ავაქიმოვი გაიჭრა. მოგიკვდეს ბაბაჩია, ბაბიჩევიო, — თქვა ბაბიჩევი და, არათუ დაეწია ავაქიმოვს, გაუსწრო კიდევ. ახლა ავაქიმოვი გადირია, დაედგნა და, ბოგდან

ხმელნიცკის ქუჩაზე, ტრამვაის ხაზზე გაჩხერილს მიუსწრო სიმამრის „ზაპოროჟეცი“. შემდეგ მოხდა ის, რამაც განაპირობა ა. ავაქიმოვისა და ა. ბაბიჩევისადმი მიძღვნილი ზემოთ აღნიშნული სიმღერისა და ცეკვის ესოდენ დიდი წარმატებლობა.

ალავიკი შოთა ალექსანდრეს ძე. მისი აზრით: ხელოვნების დამსახურებული მოღვაწე, სახელმწიფო პრემიის ლაურეატი, მოზარდ მაყურებელთა რუსული თეატრის დირექტორი, ოჯახის ზედმიწევნით მოყვარული და მზრუნველი მამა. ჩვენ აზრით: განდიდების მანიით შეპყრობილი შვილების უპატრონოდ დამყრელი, უქნარობისთვის სამსახურიდან დათხოვნილი. მრავალი მანდილოსნის (ე. ტ., ე. ზ., ნ. ს., ც. ქ.,...) მომტყუებელი და მათი ცხოვრების ამრევი. შოთას, ალბათ, „მოსვდების მღურვა სოფლისა...“

თომაზი დავით. თანება. მისი მისამართია: ქ. თბილისი, საავეჯო კომბინატი, კოტეჯი 12. ჯერ თავის ბინას უნებართვოდ მიაშენა აბაზანა, მერე — სამზარეულო-მანც ვერ დაიკმაყოფილა ხარბი და გაუძღომელი გული და შემინულ აივანს ახლა სათავსოც მიაშენა, გაარღვია კედელი და 20, 30 კვ. მეტრი ფართობის ახალი ოთახიც გაიკეთა. დაიჭირეს დავით თომავე-ალმაშენებელი, რატომ უნებართვოდ ავიგიაო, უთხრეს და, მკლავის მოჭრის მაგივრად, ერთი წლით გამასწორებელი მუშაობა მიუსაჯეს ხელფასიდან 15 პროცენტის დაქვითვით, უნებართვოდ აშენებული ოთახი კი ჩამოართვეს.

თვალცრემლიანი უყურებს დავითი კონფისკაციაქმნილ ოთახს და ნაღვლიანად დღინებს: „მშვენიერო შენობა არონჩხილო შენობა, მომკლავს მე უშენობა“.

ზადვორნი ნიკოლოზ რომანის ძე. თავზე-ხელადებული მძღოლი. მუშაობდა თბილისის საქალაქო საბჭოს ჯანმრთელობის განყოფილების ავტობაზაში, ფეხებზე ეკიდა ფეხით მოსიარულეთა ჯანმრთელობა, სისტემატურად არდევდა ქუჩაში მოძრაობის წესებს. 1967 წლის 5 იანვარს ზადვორნიმ ავტომანქანა დააჯახა მოქ. ნინამოსელს და სხეულის ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დაზიანება მიაყენა, რისთვისაც 1 წლითა და ნ თვით პატიმრობა მიუსაჯეს.

ბასპარიანი სერგო (სმრ/შპ). მუსუსი, ლოთი. ხულიგანი. უზრდელი. ოთხჯერ მოიხადა სასჯელი. ბოლოს „გამოსწორდა“ და 1966 წლის 8 ივლისს გაფორმდა თბილისის საინსტრუმენტო ქარხანაში, დააგროვა 6 დღის მუშაობის სტაჟი და იმავე წლის 14 ივლისს მიატოვა ქარხანა; კარგად გამოთვრა და გორგასლის მოედანზე გაისვირნა. ავტობუსის გაჩერებასთან მოქ. მერი ჯ.-ს მოჰკრა თვალი სეროჟა-მუსუსმა და მთლად გადაირია: მივარდა, ავტობუსში არ აუშვა და გაქცეულ ქალს ქუჩაში დაედევნა. მილიციელმა გ. კაპანაძემ წესრიგისკენ მოუწოდა, სერგომ კი „ხელისშემშლელს“ გალახვა მოუწოდო და უცებ მილიციის განყოფილებაში ამოჰყო თავი; იქ უშვერი სიტყვებით აგინა ყველანი და მილიციის მუშაკ ტატოვს მუცელში წიხლი ჩაარტყა...

მესუთედ წარსდგა სასამართლოს წინაშე თბილისის ჩემპიონი ხულიგნობაში სერგო (სეროჟა) გასპარიანი. სასამართლომ მხედველობაში მიიღო მისი 6 დღის მუშაობის სტაჟი და დებოშის თავისუფლად ატყვის დამსახურებულ ოსტატს 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა მიუსაჯა.

კვიტაიშვილი რეზო. გამოუსწორებელი ხულიგანი. დაუძინებელი გამოძალაველი. 1966 წლის 26 ოქტომბერს ციხიდან გამოვიდა და 17 ნოემბერს მთვრალი შევიდა ლანჩხუთის საკოლმეურნეო ბაზრის სამრეწველო მალაზიაში. გამყიდველ მიხეილ მიხელაშვილს ახალი ფეხსაცმელები გადმოაღებინა, ჩაიცვა, ესლა მაკლია, ფული მოგცეო, უთხრა, გამონაცვალე ფეხსაცმელები მიუყარა და წავიდა. ლანჩხუთელი ყაჩაღი ახლა რესტორან „ლანჩხუთს“ დაესხა თავს. ისაუზმა (რა თქმა უნდა, უფასოდ), მერე მეზუფეტე იაშა ხოფერიას დაემუქრა: „ან ფული, ან სული!“, 25 მანეთი წავლიჯა და ის იყო გარეთ უნდა გამოსულიყო, რომ მეოცე საუკუნის ტარიელ მკლავადეს მილიციელმა მკლავში ხელი გაუყარა... „უდანაშაულოდ“ დაკავებულმა კვიტაიშვილმა სამორიგეოში შეურაცხყოფა მიაყენა მილიციის მუშაკ ფადავას, აქ მოყვანა როგორ მკადრეთო.

4 წელიწადს შრომა-გასწორების კოლონიაში უფასოდ ექნება ამხ. ხულიგან რეზოს ჭამა-სმა და ჩაცმა-დახურვა.

მისი ოცნებაც ხომ ეს იყო.

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ღუმაბაძე. სარედაქციო კოლეგია: ზ. ბოლქვაძე (პ/მ. მდივანი), ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღალაშვილი, ბ. ნიშნიანიძე (მთავ. რედ. მრედაქციო), ნ. შვილიძე, ო. ზეილიძე. საბირისა და იუმორის უზრუნველ „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42. ტელ. 9-76-67, 3-10-78. თბილისი. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. სპ. კვ ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა. ხელმოწ. დასახ. 27/IV 1967 წ. ჟან. ზომის 70x108/8. 0.5 ნაბ. ფურც. 1.37. ფიზიკურ ფორმატა რაოდენობა 0.5, აირობით ფორმატა რაოდ. 1. სპ. კვ ცვ-ის გამომცემლობის პ/კომპინატი. თბილისი, ლენინის ა № 14. შპს. № 1659 შპ 02033 ტირაჟი 64.000.

საფრანგეთი დასტოვეს ამერიკელმა ჯარისკაცებმა, ოფიცრებმა და ნატოს შტაბის სხვა მომსახურე პერსონალმა (ოჯახებით). რომელთა საერთო რიცხვი 70 ათასია.

გაზეთებიდან

1
1967

67 - 520
ИНДЕКС 76317
ქართული
ბიბლიოთეკა

ნ.ა. პ. ლაშვილისა

— ერთი დასაწოლი ადგილი მაინც მომეცით, ზვილ-
შვილიანი ვარ!